

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

arla pencere

HAFTALIK FİLM KÜLTÜRÜ DERGİSİ

BRAD PITT'İN
"CANAVAR" I
FURY

“...EMEĞİN SİNEMACISI ÇAĞDAŞ
SÖMÜRÜYÜ ANLATIYOR.” ATILLA DORSAY

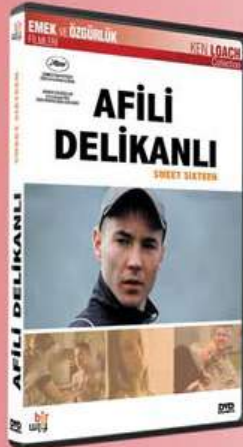
SON DERECE EĞLENCİLİ
ACI TATLI BİR KOMEDİ!

DOKUNAKLI VE
ÇOK KOMİK, EMPIRE

LOACH, IRAKTA'KI SAVAŞA OLAN
KIZGINLIĞINI ANLATIYOR -DAVE CALHOUN, TIME OUT

“YENİ VE KENDİNE ÖZGÜ”
- INDIEWIRE

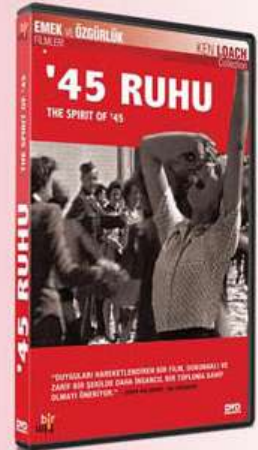
“FEVKALADE, GÜÇLÜ VE
ETKİLEYİCİ” - THE GUARDIAN

“CANLI VE HEYECAN VERİCİ.”
- PHILIP FRENCH, THE OBSERVER

KEN LOACH'UN BUGÜNE KADARKİ
EN GÜZEL FİLMİ - LIBÉRATION

“GÜÇLÜ, HEYECAN VERİCİ
VE HÜZÜNLÜ” - TIME OUT

KÖŞEYE SIKIŞTIK!

ANTALYA ALTIN PORTAKAL FİLM FESTİVALİ'NDE YAŞANAN SANSÜR VAKASI MALUMUNUZ, AMA HER ŞEY BU KADARLA KALMIYOR MEMLEKETTE. TOPLUMUN BÜTÜN ALANLARINA, ÖZELLİKLE DE SANATA SİNİMİŞ SANSÜR VE OTOSANSÜR MEKANİZMALARI, 'ÖZGÜR

düşünce'yi iyice köşeye sıkıştırıyor, acımasızca yumrukluyor. Bulundukları köşede kendini savunmak zorunda bırakılanlarsa seslerini duyurmakta öylesine büyük güçlüklerle karşılaşılıyorlar ki, Türkiye'nin çok büyük kesimi için 'sinek vızıltısı' bile olmuyor bu çığlıklar. Memleketin genelinin sanata yaklaşımı da bilinen bir gerçekken, daha fazlasını ummak da olanaksızlaşıyor bizim için.

Bir 'medeniyet'ten bahsedebilmek için olmazsa olmazların başında geliyor sanat, ama bizde hep son sırada kendine yer bulabiliyor. Durumun değişmemesi halindeyse o sırayı da kaybedip yok olacak belli ki. Bunu dört gözle bekleyenler de yok değil Türkiye'de!

Yeni yasa çalışmalarıyla 'güvenlik' öncelikli bir ülkenin temelleri atılırken, sanatın her alanına saldırılar da hız kazanıyor. Sinema, tiyatro, müzik, resim, heykel, edebiyat, hangi sanat dalı aklınıza gelirse hepsine karşı bir 'refleks' gelişmiş durumda Türkiye'de. Sanatın bir 'öcü' olarak sunulduğu bir iklimde yönümüzü bulmaya çalışıyoruz. Sanatçının 'hedef' gösterildiği ve kimliksizleştirilmeye çalışıldığı bir iklim bu. Sanatı, özgür düşünceyi savunanların da aynı potaya atılıp hiçleşmenin sınırına savrulduğunu söylemek de zor değil.

Bu durum, haliyle bizler gibi 'savunmak isteyen' ve fikrini özgürce dile getirmeye çalışanlar için bir sıkışmayı da beraberinde getiriyor. Toplumun bütün hücrelerine sinen otosansür de zorlaştırıyor durumumuzu, destek almak da güçleşiyor giderek. Medyanın hizaya getirildiği bu resimde biz de kurduğumuz cümleleri zaman zaman törpülüyoruz, başımıza bir 'bela' gelmemesi için. Oysa ki özgürlük denen şeyin bu olmadığını, olmaması gerektiğini, olamayacağını biliyoruz. Ama bilmenin pratikte bir karşılığı yok Türkiye'de, özgürlüğün kilidi 'cehalet' oluyor çoğu zaman. Mottomuz "Ne kadar az bilersen o kadar özgürsün!" olmuş sanki...

Acılarla örülü tarihimizden hiçbir şey öğrenememiş olmak da yerle yeksan ediyor bizi. Kılı kırk yararak edindiğimiz bilgiler, bunca yılda biriktirdiklerimiz heba oluyor, 'sıfırlanıyor'. Bir şey yapmak, gençlere bir şeyler aktarmak istediğinizde önünüze çıkarılan engellerin haddi hesabı yok! 'Demokratlık' maskesi altında faşizmin ayak sesleri duyuluyor, hem de alabildiğine güçlü bir şekilde.

Yüzümüzün hiç gülmeyeceği neredeyse kesinken vazgeçmiyoruz yine de, çabalamayı sürdürüyoruz nedense! Önümüzdeki hafta 5. yılını dolduracak olan Arka Pencere de bu inadımızın bir sonucu aslında. 'Mutlak özgürlük'ü kendine şiar edinmiş insanların (insan kalmak isteyenlerin) ortak platformu Arka Pencere ve bundan da taviz vermeye niyetimiz yok. Özel ilgi alanımız sinema olsa da, ilk günden bu yana sanatın bütün dallarını ve daha da genel çerçevede 'bilgi'yi kutsayan bir anlayışa sahibiz. Ne kadar çok bilirsek o kadar çok köşeye sıkışacağız belki, ama bu saatten sonra da terkedilecek bir şey değil bu!

Sözün özü, biz buradayız...

GİZLİ TEŞKİLAT
(NORTH BY NORTHWEST, 1959)

YAYIN KURULU BİLGEHAN ARAS bilgehanaras76@gmail.com OKAN ARPAÇ oarpac@gmail.com BURAK GÖRAL burgoral@yahoo.com

MURAT ÖZER cinemozer@gmail.com BURÇİN S. YALÇIN burcyalc@hotmail.com **GÖRSEL YÖNETMEN** BİLGEHAN ARAS

LOGO TASARIM ERKUT TERLİKSİZ **HTML UYGULAMA** BAŞAR UĞUR **KATKIDA BULUNANLAR** TUNCA ARSLAN, OLAN ÖZYURT, EBRU ÇELİKÜĞ, ALI ULVI UYANIK, ŞENAY AYDEMİR, İLHAN YURTSEVER, SELİN GÜREL, MÜJDE IŞIL, KAN KARSAN, FIRAT ATAÇ, SERDAR KÖKÇEOĞLU **REKLAM İLETİŞİM** EMEL GÖRAL emel.goral@hotmail.com

6 ÇOK BİLEN ADAM

Fury; Aşkın Halleri (The Disappearance Of Eleanor Rigby);
Annabelle; Birleşen Gönüller; Ya Aşksa (What If);
Nergis Hanım; Sabit Kanca 2; Delisin! Delisin!;
Kağıttan Kayıklar: Serhildan.

23 KAPRI YILDIZI

Arka Pencere yazarlarının film değerlendirme yıldızları...

24 TRENDEKİ YABANCI

Tunca Arslan, Altın Portakal'ın ardından
'sansür tartışmaları'na yeni bir boyut kazandırıyor.

26 CİNNET

Okan Arpaç, Luchino Visconti'nin "Tutku"sunun
(OsSESSIONe) başına gelenleri anlatıyor köşesinde.

28 AŞKTAN DA ÜSTÜN

Woody Allen'dan bir cinayet entrikası: "Bir Cinayet Sırrı"
(Manhattan Murder Mystery)... Burçin S. Yalçın imzasıyla.

30 GİZLİ AJAN

Nobuhiko Ôbayashi'nin kültleşmiş korku filmi:
"Ev" (Hausu)... Kaan Karsan imzasıyla.

32 AİLE OYUNU

Yüksek Risk (Starred Up).

34 GENÇ VE MASUM

70 kısa filmten oluşan bir 'kurtarma' projesi: "Film That
Buys The Cinema"... Serdar Kökçeoğlu imzasıyla.

36 SAPIK

Gündemden yansıyanlar... Olkan Özyurt imzasıyla.

® arka
pencere

HAFTALIK FİLM KÜLTÜRÜ DERGİSİ
ARKAPENCERE.COM

FURY

YÖNETMEN David Ayer

OYUNCULAR Brad Pitt,

Shia LaBeouf, Logan Lerman,

Michael Peña, Jon Bernthal,

Jason Isaacs

YAPIM 2014 ABD-İngiltere-Çin

SÜRE 134 dk.

DAĞITIM Pinema

DAVID AYER,
KENDİSİNDEN BEKLENEN
ŞIKLIĞI BİR YÖNETMEN
OLARAK GETİRİYOR BU
BÜYÜK STÜDYO FİLMİNE
AMA İÇERİK
ANLAMINDA ZAYIF
KALMASINA DA ENGEL
OLAMIYOR "FURY" NİN.

"FURY" ENTERESAN BİR FİLM AMA ENTERESANLIĞI 'İYİ' OLMASINDAN KAYNAKLANMIYOR. ÇÜNKÜ ÖYLE İYİ BİR FİLM DE SAYILMAZ. FARKLI YERLERE GİDECEK AÇILIMLARI VARKEN HİÇBİRİNE SAPMIYOR, EN BİLİNDİK YERE GİDİP,

klişe bir kahramanlık filmine dönüşüyor dakikalar ilerledikçe...

Peki bu film ne anlatıyor bize? Açılıştan verilen kısa bilgiler var: II. Dünya Savaşı'nın sonları... Almanya'nın yenilgisi ufukta yavaş yavaş gözükmeye başlamış. Bu yüzden Alman askerlerinin arasında savaşa sürülmüş çocuklar da var... Bu onların filmi mi? Hayır. Devam ediyoruz... Almanların yaptığı tanklar çok daha sağlam ve ileri teknoloji ürünü olduklarından dolayı Amerikan tanklarının karşısında çok daha güçlüler. Peki bu film II. Dünya savaşındaki tanklar hakkında bir film mi? Hayır o da değil... Sonra ufuktan bize doğru yaklaşan, beyaz bir at üzerinde kendinden emin bir edayla savaş alanına ilerleyen bir komutan görürüz. Bu bir kahramanlık filmi galiba diye düşünürken bir tankın üzerinden biri atlar komutanın tepesine ve onu bıçakla vahşi bir şekilde öldürür. Bu filmin kahramanı atın üzerindeki mağrur komutan değil, ona vahşi bir hayvan gibi saldıran adamdır.

Sonra bozuk bir tankın içinde hapsedilmiş ekibimizi tanırız. Komutanları Çavuş Don (Brad Pitt), Bible (Shia LaBeouf), Gordo (Michael Peña) ve Grady (Jon Bernthal)... Bir arkadaş daha var ama feci şekilde ölmüş tankın içinde. İçlerinden biri hâlâ onun elini tutmakta. Yani birbirlerine duygusal olarak çok da bağlı bir ekip bu. Don'un lakabı 'Savaşbaba'dır (Wardaddy) zaten. Ölen arkadaşlarının yerine gelen genç çocuk ise Norman'dır (Logan Lerman). Yani 'normal' ya da 'insan' (human); ya da ikisinin karışımı işte 'normal-insan'... Nitekim Norman ekibe katılınca tekliliyor bir süre... Ölü vücutlara bile kurşun sıkmak istemiyor... Norman'ın çocuk askerlere ateş etmek istememesi yüzünden ağır bir kayıp verilince bardak da taşıyor tabii. Don tarafından bir Alman esirini öldürmeye zorlanana kadar normal kalmaya çalışıyor

ÇOK BİLEN ADAM

THE MAN WHO KNEW TOO MUCH (1934)

NE KADAR VAHŞİLEŞSE
DE BRAD PITT'İN
GÖZLERİNDEKİ
SICAK PARILTI
KAYBOLMUYOR.
HATTA ONUN YÜZÜNDEN
"SOYSUZLAR ÇETESİ,
ER RYAN'I KURTARMAYA
GİDİYOR" GİBİ OLUYOR
BİR SÜRE SONRA.

Norman. Etrafındaki bütün askerler insanlıktan çıkmış, hepsi de neandertal insanlara geri dönmüş gibiler. Hayatta kalmak için öldüren, tarih öncesi vahşi insanlar sanki... Norman onlar gibi olamayacağını düşünür... Peki bu film savaşın insanı nasıl da insanlıktan çıkardığını mı anlatıyor? Bir süre böyle düşünüp devam edelim. Herhalde "Müfreze"deki (Platoon) iyi çavuş Elias ile kötü çavuş Barnes gibi savaşın içinde geçen ve vicdan duygusunun sorgulandığı bir sürtüşme izleyeceğiz diye düşünürken ekip vardıkları bir kasabada başka bir moda girer. Gerekli Alman düşmanları öldürüldükten sonra Don, Norman'ı medeniyete davet eder. Ona yemek, müzik ve kadın ikram eder. Hatta kendi adamlarını bile bunun için karşısına alır. Hep bir ümitle Don'dan, yine senaryosunu bu filmin senaristi ve yönetmeni olan David Ayer'in yazdığı "İlk Gün"deki (Training Day) Denzel Washington'ın gibi tersköşe bir numara bekleriz. Ama Don duygusal adamdır gerçekten de. Arasına askerlerine sırtını dönüp yüzünü saklayarak ağlar, duygulanır ama onlara bunu asla belli etmez.

Norman da kendisine ikram edilen genç Alman kızından sonra diğerlerine katılıverir zaten. II. Dünya Savaşı'nın da en hızlı aşkı

yaşanır o iki dakikada bu arada! Genç ve güzel Alman kıızı evlerine girmiş silahlı Amerikan askerine bir iki nota piyano çaldı, biraz da utangaç bir tip diye âşık olur! Peki film bu aşkın hikayesini mi anlatıyor bari? Hayır, onu da anlatmıyor!

Peki ne anlatıyor bu film? Bir tankın içinde, orayı evleri bellemiş bir grup asker var... Almanya topraklarından kasaba kasaba ilerleyip Nazi öldürüyorlar... Hikaye bundan ibaret. Aralarında adı 'Bible' (İncil) olanı sık sık ayet okumaktadır. Norman filmin ilk yarısı çaylak, hümanist ve öldürmeye karşı bir gençken, ikinci yarısında lakabı 'makine'ye dönmüş, küfrede küfrede çatır çatır Nazi öldüren bir askerdir. Bu dönüşüm de yaşadığı küçük aşk hikayesinden hemen sonra gerçekleşir!

Filmin bir yerinde Don "İdealler barışçıldır, tarih şiddettir" der. Filmin tema cümlesi budur sanki. Ama film elden kaymış, bu temadan da sapmış gibi adeta. Bir tank savaşı filmi kisvesi altında klasik bir kahramanlık filmine dönüşüyor film bir noktadan sonra. Bu birbirlerine sık sık sarılan iyi arkadaşlar, tipik eski Hollywood'un II. Dünya Savaşı filmlerindeki gibi bir 'kirli ekip' oluşturuyorlar ve görevden göreve atılıyorlar. Sonuncusunda da kendilerini büyük bir kahramanlık bekliyor.

Evet, 'Tarih şiddettir' ve savaş, insanı insanlıktan çıkararak bir şeydir. Ama filmin meselesi bu fikirler üzerinden düşünmek değil. Pek de fazla yapılmamış bir yerden (bir tankın içinden) bakarak iyi çekilmiş bir savaş kahramanlığı filmi yapmak...

Doğrusu bu anlamda kimi zaman yıldızı parlıyor filmin. Savaş sahnelerinin kaotik vahşeti "Er Ryan'ı Kurtarmak" (Saving Private Ryan) kadar etkili neredeyse. Brad Pitt'in ne kadar vahşileşse de gözlerindeki sıcak parıltı bir türlü kaybolmuyor. Hatta onun yüzünden bir süre sonra "Soysuzlar Çetesi, Er Ryan'ı kurtarmaya gidiyor" gibi oluyor... Ama hangi filmde olursa olsun Brad Pitt'i seyretmek zevkli.

Film grafik olarak hoş olsa da (mavi-gri renk skalasıyla çalışan görüntü yönetmeni Roman Vasyonov'a tebrikler) içi bir türlü dolmayan, "Fury" adlı tankını bir metafor haline bile getiremeyen, "savaş kötü bir şey" dışında net bir cümle sarfedemeyen klişe bir Amerikan savaş filmi...

Filme adını veren Fury'nin ve diğer üç Amerikan tankının bir Alman tankıyla kapıştığı sahne başarılı ve heyecanlı...

"4 Ay, 3 Hafta, 2 Gün"den tanıdığımız Anamaria Marinca'nın o hedefe ulaşamayan yemek sahnesi...

Altyazı

EKİM 2014

AYLIK SİNEMA DERGİSİ

Filmekimi'nin En İyileri

Obsesif Zanaatkâr: David Fincher

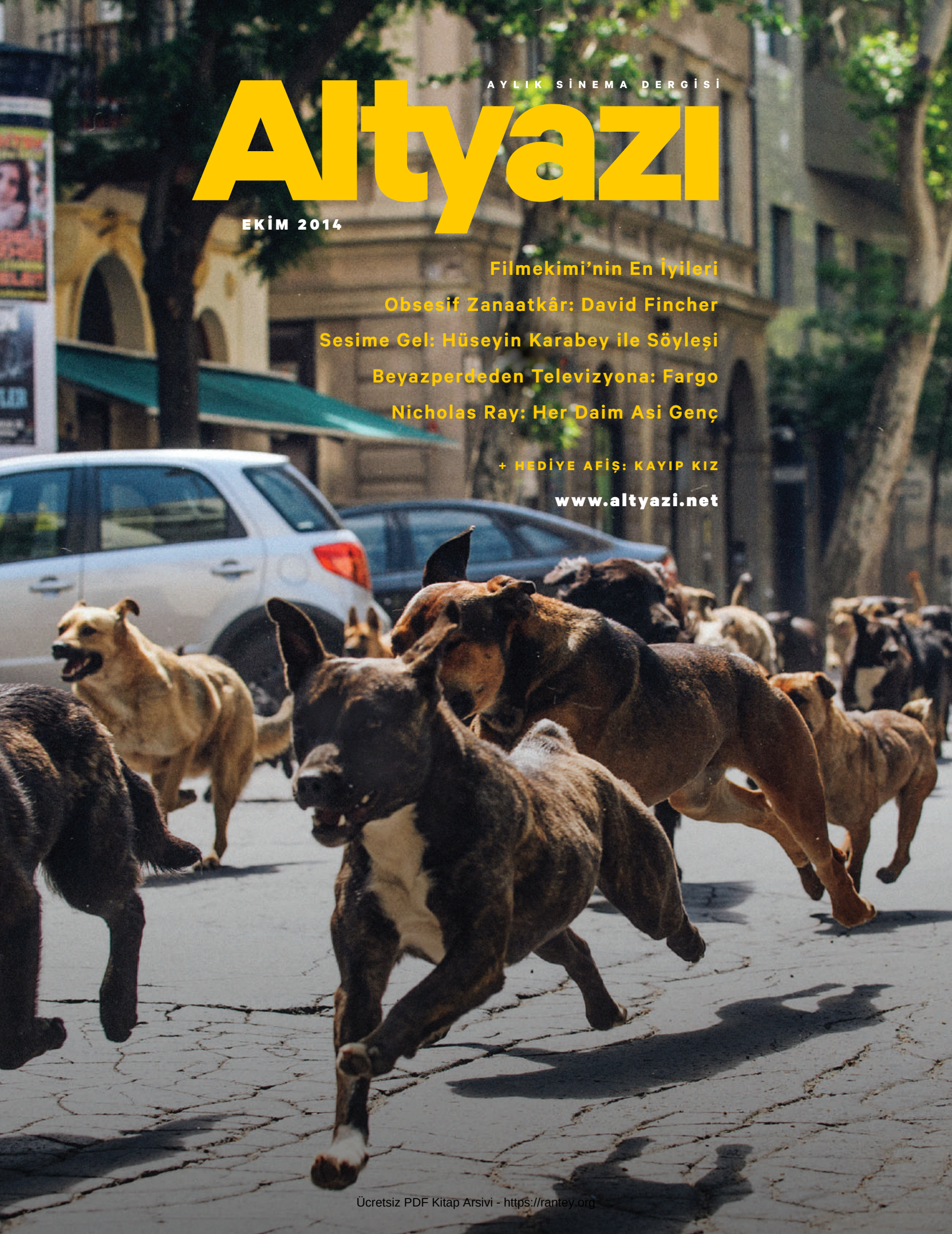
Sesime Gel: Hüseyin Karabey ile Söyleşi

Beyazperdeden Televizyona: Fargo

Nicholas Ray: Her Daim Asi Genç

+ HEDİYE AFIŞ: KAYIP KIZ

www.altyazi.net

AŞKIN HALLERİ

ORJİNAL ADI The Disappearance
Of Eleanor Rigby

YÖNETMEN Ned Benson

OYUNCULAR Jessica Chastain,

James McAvoy, Isabelle Huppert,

William Hurt, Viola Davis,

Ciarán Hinds, Nina Arianda,

Bill Hader

YAPIM 2014 ABD

SÜRE 123 dk.

DAĞITIM M3 (D Productions)

**"AŞKIN HALLERİ",
ADINI ÜNLÜ BEATLES
ŞARKISINDAN ALAN
KAHRAMANI ELEANOR
RIGBY İLE KOCASI
CONOR'IN İLİŞKİLERİNİ
BAŞTAN SONA
MERCEK ALTINA
ALAN BİR DRAM.**

"A ŞKIN HALLERİ", ADINI ÜNLÜ BEATLES ŞARKISINDAN ALAN KAHRAMANI ELEANOR RIGBY (JESSICA Chastain) ile kocası Conor'ın (John McAvoy) ilişkilerini baştan sona mercek altına alan bir dram. Eleanor'un ismiyle müsemma ruh halinin nedeni, sadece Beatles'ın depresif ve hüznü şarkısı değil. Conor ile Eleanor, başlarına gelen bir trajedi sonrasında ayrı düşüyorlar. Önce birbirini çok seven bir çiftin görüntülerini yüzünüzde bir tebessümle izlerken aniden Eleanor'un intihar teşebbüsüyle karşılaşmanız soru işaretlerini ortaya çıkarıyor: Ne oldu da bu tutkulu ve neşeli âşık kendini köprüden atıverdi? Ned Benson bu sorunun cevabını filmin bütününe, yavaş yavaş yayıyor. Bunu yaparken de geri dönüşlerden faydalıyor, şimdiyle geçmiş arasında sallanan bir sarkacı takip ediyoruz.

Conor, batmak üzere olan restoranıyla uğraşıyor ve bir zamanlar Rolling Stones elemanlarının takıldığı, kentin en 'trendy' restoranını işleten babası Spencer'in (Ciarán Hinds) yanına taşınmıyor. Çünkü Eleanor kayboluyor! (Filmin orijinal adı "The Disappearance Of Eleanor Rigby".) Eleanor Rigby'nin kayboluşu sadece Conor'ın ona 'fiziken' ulaşamaması anlamına gelmiyor. Eleanor aslında hayatın içinde yitip gidiyor, kendini kaybediyor... Başarısız intihar girişimi, bu kayıp ruhun hayata mecburen kaldığı yerden başlamasını gerektiriyor. O da ailesinin yanına dönüyor: Bütün gün elinden şarap kadehini düşürmeyen eski müzisyen Fransız annesi Mary (Isabelle Huppert), Eleanor'u meslektaşlarına yönlendirmeye çalışan psikiyatrist baba Julian (William Hurt), oğluyla ailenin neşesi durumundaki kız kardeşi Katy (Jess Weixler). Eleanor genç kızlık odasına yerleşip aklını başına toplamaya çalışırken Julian'ın ayarladığı bir ders programına yazılıyor. Kıvrak zekalı ve

sivri dilli Profesör Lillian (Viola Davis), Eleanor için kısa sürede adeta bir terapistte dönüşüyor.

Conor, Eleanor'u yeniden kazanmaya çalışıyor, fakat anlıyoruz ki, onları birbirinden ayıran, başlarına gelen trajedi karşısında sergiledikleri farklı tavırlar. Eleanor'un film boyunca anlaması gereken en önemli şey bu farklılığı kabullenebilmek ve herkesin acıya karşı kendine özgü yöntem ve mekanizmalarla savaştığının ayırdına varabilmek.

Yönetmen Benson'ın senaryosuna da imza attığı ve bir dönem sevgilisi olduğu Jessica Chastain için kaleme aldığı Eleanor Rigby karakteri, çözülüp anlaması film boyunca devam eden bir bilmeceye benziyor. Conor çok daha açık ve net biri, onu anlamak ve hatta davranışlarını önceden tahmin etmek zor değil. Oysa Eleanor'u çözmek çaba istiyor. Öte yandan

yan karakterlere bakacak olursak, zekice diyaloglar sayesinde Benson'ın onları başarıyla perdeye aktardığını söyleyebiliriz. Anne olmak istemediğini cümle içinde kullanmasa da anlayacağımız Mary rolünde Isabelle Huppert ile Eleanor'a yıllarca sakladığı minik sırrını anlatan Julian rolünde William Hurt'ün varlığı, ikisinin ayrı bir filme konu olması gerektiğini bile düşündürüyor. Ciarán Hinds ise, Conor'ın görmüş geçirmiş ve kendince bilgeliğe erişmiş modern bir 'rind' olan babası rolünde filme renk katıyor. Hatta Conor'ın restorandaki çalışma arkadaşları filmdeki az ama yoğun varlıklarıyla, Benson'ın usta senaristliğini gösteriyor.

Ned Benson'ın hem Conor'ın hem de Eleanor'un bakış açısından çekip sonra 123 dakikalık yeni bir kurguyla, adeta 'karşı'dan bir üçüncü gözün bakış açısına göre yapılandığı

film için Türkçe adı gayet isabetli bir seçim olmuş. Tabii bu son kurgunun üstüne seyircide Conor'ın ve Eleanor'un bakış açısını merak etmeye hal kahr mı, meçhul... Çünkü Conor ve Eleanor'un gelgitlerini izlemenin yorucu olduğu anlar da olmuyor değil. Konu itibarıyla "Aşkın Halleri"nin "Mutluluğun Peşinde" (Rabbit Hole) ve "Kırık Çember" (The Broken Circle Breakdown) ile akrabalığı var fakat bu iki filmin duygu yoğunluğunu yakalamakta başarılı olduğunu söylemek zor olsa da, Jessica Chastain ile James McAvoy'un oyunculuğuna çok şey borçlu olan filmi kaçırmamalı.

Oyuncu kadrosunun çekiciliğine kapılmamak imkansız.

Filmin sonlara doğru hantallaşması ve ilk başta yaşattığı merak duygusunu seyirciden koparması.

**KONU İTİBARIYLA
"MUTLULUĞUN
PEŞİNDE" VE "KIRIK
ÇEMBER" İLE
AKRABALIĞI OLAN
FİLM, JESSICA
CHASTAIN VE JAMES
MCAVOY'A ÇOK ŞEY
BORÇLU.**

ANNABELLE

TARİH ÖNCESİ ÇAĞLARDAN BU YANA İNSANOĞLUNUN AYRILAMAZ BİR PARÇASI OLAN BEBEKLERİN FANTASTİK sinemada nasıl kullanıldığına baktığımızda, belleğimiz derhal "Alacakaranlık Kuşağı"nı (The Twilight Zone) işaret ediyor: Bu öncü televizyon dizisinin 1959-64 siyah-beyaz dönemindeki bazı bölümlerinde, sahipleri ile ilişkilere - etkileşimlere giren bebeklerin / kuklaların / balmumu heykellerin hikayeleri anlatılır... Sonları da daima sürprizlidir.

Bebekler yüzlerine bakan kişinin o anki ruh haline göre korkutucu ya da komik olabildikleri gibi, onları kullanabilen kötücül varlıkların yansıttıkları suretlere bürünebilirler. Oyuncakçıdan alınan 'Good Guy' türü bebeğin, nasıl olup da altı film boyunca sinemanın gördüğü en çılgın canilerden birine dönüştüğüne dair sorunun yanıtı, ölmekte olan voodoo uygulayıcısı bir seri katilin ruhunu bu masuma transfer etmesidir. Cinsiyeti erkek olan ve "Çocuk Oyunu" (Child's Play) filmlerinin baş zalimi olan 'Chucky' adıyla maruf bu bebeğe şimdi bir rakibe geldi: Annabelle! Bizler onu "Korku Seansı" (The Conjuring) filminde tanıdık. Annabelle, teoloji çerçevesi içinde kalarak demonizm alanında uzmanlaşmış olan Ed ve Lorraine Warren çiftinin evindeydi!

Warren'lar, "Korku Seansı"nda, bir karı koca ile beş kızına musallat olan varlığı evden kovmaya çalışıyorlardı. Warren çifti, kötü güçlerin araç olarak kullandıkları nesneleri sakladıkları odada, Annabelle'i özel bir dolaba kilitlemişlerdi. Şimdi bu hikayeden öncesini, deforme olmuş yüzüyle korkunç görünen Annabelle'in ilk serüvenini seyrediyoruz.

ABD için çalkantılı bir dönem. Bir tarafta, tüketim düzenine karşı çıkan hippiler, giderek sapkınlaşan tarikatlar, sinemada Şeytan'dan bebeği olan genç kadının hikayesi "Rosemary'nin Bebeği" (Rosemary's Baby) ve yönetmeni Polanski'ye trajedi yaşatacak Manson çetesi... Diğer tarafta, Tanrı'nın ve oğul İsa'nın koruyuculuğunda Amerikalılar: Pazar ayinlerini aksatmayan, mesleğinde yükselen yakışıklı doktor John'un (Ward Horton),

yakında anne olacak güzel karısı Mia (Annabelle Wallis). Zevkle döşenmiş, konforlu, bahçe içindeki evleri... Bebek odası ve her şey hazır. Oysa ülkenin damarlarında kötülük, iblisler aracılığıyla kol geziyor. Kötülüğe, bebek koleksiyoncusu olan Mia'ya kocasının hediye ettiği Annabelle de dahil olacaktır.

"Annabelle"ın yapımcılarından olan James Wan'ın korku tutkunlarının beğenilerini kazanan filmleri "Korku Seansı" ile "Ruhlar Bölgesi" (Insidious) 1 ve 2'nin görüntü yönetmenliklerini yapan usta isim John R. Leonetti (biraderi Matthew F. Leonetti de aynı alanda ünlüdür), antolojilere geçebilecek bölümlere imza atmış. Daha önce başka serilerin ikinci filmlerini yöneten ve şimdi de bu 'spin-off' çalışmaya imza atan Leonetti, sinemanın şeytan mirasından yararlanıyor; ancak onu sömürmüyor. İşte o tek başlarına seyredildiğinde de keyif alınacak, örneğin birinde uzunca 'plan sekans' kullandığı bölümlerde, kamera, lens, ışıkla ilgili bilgi ve deneyimlerini mükemmel stiller için kullanıyor. İki çete üyesinin saldırısı, yangın, bodrumdaki bebek arabası ve asansör bölümleri...

Hikaye, tüm filmi sırtlayan, başlangıçta bir müstakil evde, sonra da aynen Rosemary gibi bir apartman dairesinde, doğum öncesinde ve sonrasında, bebeği ile kendisini, artık bir ruhun kullandığı Annabelle'den korumak için çırpınan Mia (tesadüfen adı Annabelle olan İngiliz oyuncu çok iyi) karakterini takip ediyor. Leonetti, nesneleri ve ayrıntılarındaki korkuyu yansıtabilecek denli ustalıkla, öykünün tahmin edilebilir gelişimini geri plana atıyor. Korkuyu yapay değil, olabildiğince organik aktarıyor. Bu açıdan, Annabelle'in kullanılışı önemli: Kamera ona odaklandığında, seyircinin beklentilerine göre numaralara başvurmak yerine, onların hayal güçlerini kullanmasını sağlıyor.

Müthiş bir ışık çikaran görüntü yönetmeni James Kniest ve özel makyaj etkileri ekibi KNB EFX.

Kötülüğün defedileceği son dakikalar, filmin görece en sönük dakikaları.

YÖNETMEN John R. Leonetti
OYUNCULAR Annabelle Wallis, Ward Horton, Alfre Woodard, Tony Amendola, Eric Ladin, Kerry O'Malley, Brian Howe
YAPIM 2014 ABD
SÜRE 99 dk.
DAĞITIM Warner Bros.

**"ANNABELLE"DE
"KORKU SEANSI"NDAN
ÖNCESİNİ, DEFORME
OLMUŞ YÜZÜ VE
BEDENİYLE KORKUNÇ
GÖRÜNEN OYUNCAK
BEBEĞİN İLK
SERÜVENİNİ
SEYREDİYORUZ.**

BİRLEŞEN GÖNÜLLER

YÖNETMEN Hasan Kıraç
UYUNCULAR Hande Soral,

Serkan Şenalp, Sema Çeyrekbaşı,
Atılğan Gümüş, Yağmur Kaşifoğlu,
Fikret Hakan

YAPIM 2014 Türkiye
SÜRE 126 dk.

DAĞITIM Chantier Films
(Ser Film)

**“BİRLEŞEN
GÖNÜLLER”, 1992
YILINDA KAZAKİSTAN’A
BİR CEMAAT OKULU
KURMAK İÇİN
GÖNDERİLEN YUNUS
ÖĞRETMEN VE
AİLESİNİN HİKAYESİNİ
ANLATIYOR.**

SİYASAL BİR GÜÇ HALİNE GELMEK YALNIZCA BU ALANDA ETKİLİ OLARAK GERÇEKLEŞMİYOR. ÖRNEĞİN BİR MEDYANIZIN olması, sivil toplumun içinde örgütlenmiş olmanız gerek vb. Tabii bütün bunların yanında bir de kültür/sanat alanında kendinize bir alan açmanız, bu alan içerisinde hatırı sayılır bir etki bırakmanız lazım. Gülen hareketi son yıllarda bu eksikliği fark etmiş olacak ki, sinema üzerinden kendisine yeni bir kanal açmak istiyor. Geçen yıl gösterime giren “Selam” filmi böyle bir örnekti. Ne var ki “Selam” bir film olmaktan çok ‘Hizmet’ hareketi olarak adlandırılan oluşumun tüm dünyada ‘büyük fedakarlıklarla, büyük işler’ yaptığına dair bir propaganda filmi olmanın ötesine geçemiyordu.

Bu hafta hem bütçe olarak hem de hikaye kapsamı açısından daha iddialı bir filmle çıktılar karşımıza: “Birleşen Gönüller”! Öncelikle hareketin yıllardır kullandığı sloganlardan birisinin filmin adına çıkartılması yine benzer bir propaganda filmiyle karşı karşıya olduğumuz duygusu yaratıyor.

Ama bu kez ‘uzak diyarlarda yapılan hizmet hareketi’nin güzelliklerini tarihsel bir hikayenin unsuru olarak izliyoruz. Niyazi Sanlı’nın Aşka Son Bakış isimli kitabına birçok yan hikaye eklenerek Serkan Birlik tarafından kaleme alınan filmin yönetmen koltuğunda ise daha önce televizyon dizilerine imza atmış olan Hasan Kıraç oturuyor.

“Birleşen Gönüller”, 1992 yılında Kazakistan’a bir cemaat okulu kurmak için gönderilen Yunus öğretmen ve ailesinin, orada tanıştıkları Cennet adlı yaşlı bir kadının İkinci Dünya Savaşı yıllarında yaşadığı büyük aşk hikayesini merkeze oturtuyormuş gibi yapıyor. Nazi işgalinin hemen öncesinde büyük aşkla tutulduğu Niyaz ile evlenen Cennet, kocasının askere alınmasıyla yalnız kalıyor. Stalingrad’da savaşırken Kafkasya’nın Nazi işgaline girdiğini

öğrenen Niyaz ordudan kaçıp Cennet’i aramaya koyuluyor. Toplama kampları, firarlar, acılar derken ortaya ‘dokunaklı’ bir aşk hikayesi çıkıyor.

Öte yandan da Yunus öğretmen ve arkadaşlarının büyük fedakarlıklarla, binbir çile içinde Kazakistan’daki okulu bitirip ‘gönül köprüleri’ kurma çabasını izliyoruz.

“Birleşen Gönüller”, belli ki Türkiye sineması açısından oldukça yüklü bir bütçe ile çekilmiş, hakkını yemeyelim kimi bölümlerde bu bütçenin hakkını da vermiş. Özellikle İkinci Dünya Savaşı’na dair dijital görüntülerin, kimi prodüksiyonların bizim sinemamız açısından yeni bir noktaya tekabül ettiğini söyleyebiliriz. Ama sonuçta bu tür sonuçlar ekonomik güç ile elde edilebilir. Halledilemeyecek olan ise sinemanın olmazsa olmazları.

İki saati aşkın süresine rağmen birçok yerde düzgün yazılamamış diyaloglar, Niyaz'ın Nazilere kafa tutmayı göze alıp, savaş sonrasında Sovyetler Birliği'ne gitmeyi neden göze alamadığına dair tatmin edici bir açıklamanın olmaması ve dizi yapaylığında anlatılan bu aşkın büyüklüğüne inanmamız konusunda filmin bize ne metin olarak ne de görsel olarak etkileyici doneler sunduğunu söylemek zor.

Yine de bütün bunlar memleket sinemasının temel hastalıkları arasında kabul edildiği için bir noktaya kadar 'nesnelleştirilip' kabul edilebilir oluyor.

Ancak, ekibin filmin gramerine dair zorlamalarının asıl hikayenin gücünü azaltan en büyük etken olduğunu söylemeden geçmeyelim. Gerçeklere dayanarak kaleme alınan bir aşkın kağıt üstünde güzel duran hikayesini, 'boşverin

bunları da ne güzel okullar kurduk biz buralarda' refleksinin içinde kaybederseniz ortaya çıkacak şey "Selam 2" olacaktır.

Yönetmen/senarist ikilisi belli ki İkinci Dünya Savaşı sırasında yaşanan bu dokunaklı hikaye ile Gülen hareketinin misyonu arasında duygusal bir analogi kurmak istemişler.

Ancak hareketin 'hizmet'lerinin ne kadar güzel olduğu, ne büyük özverilerle hayata geçirildiği, gittiği her yerde insanların hayatını değiştirdiği gibi zorlama yan hikaye bir süre sonra ana hikayeyi boğuyor, etkisizleştiriyor ve anlamsızlaştırıyor.

'Dev bütçeli' olarak sunulan film 'prodüksiyon' olarak bunun hakkını veriyor.

Bitiş jeneriğinde akan Türkçe olimpiyatları görüntüleri filmi 'sinema' olmaktan çıkartıp reklama dönüştürüyor.

**YÖNETMEN/SENARİST
İKİLİSİ BELLİ Kİ İKİNCİ
DÜNYA SAVAŞI
SIRASINDA YAŞANAN
BU DOKUNAKLI HİKAYE
İLE GÜLEN
HAREKETİNİN
MİSYONU ARASINDA
ANALOGİ KURUYOR.**

YA AŞKSA

EZLEDEN BERİ FİLM SANAYİNİN EN FAZLA RAĞBET ETTİĞİ VE ÇOĞU ZAMAN DA SÖMÜRDÜĞÜ OLGULARIN BAŞINDA gelmiştir aşk. Romantik komedilerin de, “Aşk Hikayesi” (Love Story, 1970), “İngiliz Hasta” (The English Patient, 1996), “Benim Afrikam” (Out Of Africa, 1985) gibi popüler melodramların da temel malzemesi aşktan başkası değildir. Hatta insanoğlunun belki de bu en ebedi sorunsalı bir dolu Hitchcock başyapıtının bile bel kemiğini oluşturur.

Sinema var olduğu sürece de vaziyet pek fazla değişecekmiş gibi görünmüyor; ilişkilerinde bir türlü dikiş tutturamamış kalbi kırıkların anılarını canlandırıp kah hüznülenmelerine kah okkalı bir küfür savurmalarına vesile olacak, uslanmaz hayalperestleri gıpta ve kıskançlık karışımı hislere sevk edecek, kağıt mendil üreticilerinin ise ağızlarını kulaklarına vardırarak olan aşk dolu filmler ilelebet aşındırarak kapımızı. Aşkın karmaşık doğası ve çözülmesi imkansız ‘felsefesi’ onun sinema ve diğer tüm anlatı türlerine malzeme sunma hususunda miadının hiçbir zaman dolmayacağını belki de en büyük teminatı zira.

Fakat tüm bu sonsuz görünen kapsama alanına rağmen aşk filmlerinin neredeyse yalnızca ‘kadın filmi’ olarak algılanması da reva mı sahiden? Türün kimi örneklerine bakınca aksini savunmak kolay olmuyor. “Ya Aşksa” ziyadesiyle kadınlara hitap eden o filmlerden biri değilse de, aşka dair edecek pek taze sözü bulunmayan naif romantik komedilere karşı özel bir hayranlık besleyecek denli umutsuz vaka değilseniz filmin türe bakışınızı değiştirecek yapım olmadığı da gayet aşikar.

Chantry (Zoe Kazan) ve Wallace (Daniel Radcliffe) arasındaki adı bir türlü konamayan, kankalık ile romantizm arasında salınıp duran ilişkinin gelgitlerle dolu hikayesi hemen hiçbir anında seyirciyi yakalama potansiyeli gösteremezken, başlangıcı itibarıyla de daha ilk dakikadan fazlaca ‘idealize edilmiş’ duruyor. Kanada gibi ‘modern’ toplumlarda böylesi ‘hesaplı’ ilişkilerin bir karşılığı olabilir belki

ancak bu durum hikayenin izleyen herkeste aynı hisleri uyandıracığı anlamını taşıyor elbette.

Filmin kadın-erkek ilişkilerine çok da realist olmayan yaklaşımı en azından bu hikaye özelinde seyirciyle kurulması zaruri görünen özdeşliği büyük ölçüde boşlarken, karakterlerini hemen her fırsatta aşk ve ilişkiler üzerine bir beyin fırtınasının içine çekmesi de izleyiciyle arasına koyduğu mesafeyi gitgide arttırıyor. Akıcılık yönünden zaten ciddi problemler barındıran hikaye bir de aşk lafazanlığıyla zırt pırt bölününce iyiden iyiye aksamaya başlıyor.

Malumunuz, romantik komedilerde âşıkların tereyağından kıl çekercesine kavuşması hiçbir anlam ifade etmeyeceği gibi, bir çuval incirin de berbat olması manasına geleceğinden hikaye duygusal iniş çıkışlar, araya giren kara kediler ve bilumum engel vasıtasıyla sakız misali uzatılır da uzatılır. “Ya Aşksa” bu anlamda da dozu kaçırıyor ve Chantry ile Wallace’ın ilişkisini sürekli bir sürünceme halinde tutmak suretiyle yol açtığı sabırsızlık hissi yüzünden kendi kazdığı kuyuya düşmüş oluyor. Chantry ve Wallace’ın sevdası bunca karmaşık bir hal almış, çözümsüzlüğe doğru dört nala ilerlerken işin oldu bittiye getirilip kaşla göz arasında tatlıya bağlanması da keza bir katakulliye getirilme hissiyatı yaratıyor.

Başrol çiftinin tutmayan kimyası, özellikle de Daniel Radcliffe’in büyülükten yetişkinliğe yeni geçmiş Harry Potter intibasını bir türlü yok edemeyişi ise filmin gözümüze adamakıllı eğreti görünmesine yol açıyor. Lakin buna da şükür demek gerektiğine karar veriyoruz, zira Wallace rolü için düşünülen ilk ismin Casey Affleck olduğu bilgisi ulaşıyor elimize ve kısa bir şuur kaybının ardından yeniden gözlerimizi açtığımızda böylesi bir felaketin kıyısından dönülmüş olması hem aktör hem de kendi adımıza sevinçle dolduruyor içimizi.

Tam bir klişe mıknaatısı olan karakterini kişisel çabasıyla ayakta tutan Adam Driver.

Animasyonlarla sembolize edilen arayış teması yersiz ve fonksiyonsuz kalıyor.

ORJİNAL ADI What If

YÖNETMEN Michael Dowse

UYUNCULAR Daniel Radcliffe,

Zoe Kazan, Adam Driver,

Megan Park, Mackenzie Davis,

Rafe Spall

YAPIM 2013 İrlanda-Kanada

SÜRE 98 dk.

DAĞITIM Mars Dağıtım

“YA AŞKSA”
KADINLARA HITAP
EDEN O FİMLERDEN
BİRİ DEĞİLSE DE,
FİLMİN ROMANTİK
KOMEDİLERE
BAKİŞİNİZİ
DEĞİŞTİRMEYECEĞİ DE
GAYET AŞIKAR.

NERGİS HANIM

YÖNETMEN Gökem Şarkan

UYUNCULAR Zerrin Sümer,

Settar Tanrıöğen, Faruk Barman,

Begüm Akkaya

YAPIM 2014 Türkiye

SÜRE 87 dk.

DAĞITIM M3 (AC Film)

**GÖRKEM ŞARKAN'IN
YÖNETTİĞİ "NERGİS
HANIM" CESUR BİR
İŞ. DAHASI, HASTANIN
KENDİNDE OLMADIĞI
ALZHEIMER GİBİ BİR
HASTALIĞI MERKEZİNE
OTURTARAK AĞIR BİR
YÜKÜN ALTINA GİRMİŞ.**

"NERGİS HANIM" I ANALİZ EDERKEN, HER ŞEYDEN ÖNCE HASTALIĞIN VE HASTA OLMA HALİNİN SINEMADA nasıl yansıtıldığı üzerine düşünmek gerekir. Hasta bir karakteri merkeze yerleştiren filmlerde genel eğilim, seyircinin tahammül sınırları dahilinde kalmak yönündedir. Burada kilit kelime 'tahammül'.

Gerçekten de seyircinin perdedeki hastaya tahammülü, belli şartların sağlanmasına bağlıdır. Seyirci, söz konusu hastalığa aşına olsun ya da olmasın, onunla arasına belli bir mesafe koymaya dikkat eder. Eğer film bunu sağlamıyorsa rahatsızlık duyar ve buna bağlı olarak tahammül seviyesi azaldıkça azalır.

Diğer yandan perdedeki hastalık, seyri ne kadar zor olursa olsun, ekonomik bir anlatım tekniğiyle, alıştırma alıştırma, parça parça ve en önemlisi de kısmen sunuluyorsa, seyirciyi hiçbir zarar görmeyeceği konusunda ikna etmeye muktedir sayılır. Seyircinin kendini güvende hissetmesi ve gerçek dramın yükü altında ezilmemesi için, hastalığın kendisinden ziyade, hasta yakınlarının yaşadıkları ve sürecin zorlukları üzerine gidilir.

Yine aynı nedenlerden dolayı, seyirci uzun süre boyunca hasta kişiyle baş başa bırakılmaz. Bırakın baş başa kalmayı, tahammül edebilmek için kendisiyle özdeşleştireceği, acı içinde bir aracıya ihtiyaç duyar. Bu kişi genelde hasta yakınıdır. Hastalık, kendi başına tatsızdır, anlamsızdır, moral bozucudur ve seyir zevkinin düşmanı gibidir.

"Nergis Hanım", yukarıda sayılan bütün kuralları yıktığı için, öncelikle cesur bir iş. Dahası, hastanın kendinde olmadığı, çektiği acıyı seyirciye bilinçli olarak yansıtamayacağı, uyandırdığı infiali fark edemeyeceği, Alzheimer gibi bir hastalığı merkezine oturtarak, ağır bir yükün altına girmiş. Hasta karakterin bilinçli olduğu durumlarda bile, filmler 'sadece hasta'

olmanın nasıl bir şey olduğunu anlatmaktan kaçınır. Hastayken âşık olmak, hastayken kavuşmak, hastayken fedakarlık yapmak, hastayken seyahat etmek gibi durumlar, hastalığı bir başka eylemle veya hisle birleştirerek dikkati başka yöne çeker. Karakterin bilinçsiz olduğu bir durumda ise görev neredeyse imkansızdır. "Nergis Hanım"ın üstlendiği görev de -sadece hasta olmayı izlenir kılmak- imkansıza yakın.

Yönetmen Gökem Şarkan, belli ki Alzheimer'ı tanıyor. Seyirciyi Alzheimer'lı hastanın penceresinden bakmaya zorladığı filmin ilk bölümü, bu aşinalığın izlerini taşıyor. Nergis Hanım ile baş başa kaldığımız bu bölüm, Zerrin Sümer'in inandırıcı performansı sayesinde karışık hislerle baş başa bırakıyor seyirciyi.

Yukarıda bahsettiğim, hastalıkla araya

mesafe koyma ihtimali dışarıda bırakıldığı için, “Nergis Hanım” başlar başlamaz direkt olarak hastalığın göbeğinde buluyoruz kendimizi. Burada sorun, hastalığın aniden bastırın gerçekçi tasvirinin, seyirciye hissetme değil, sadece tanık olma şansı tanınması. Hastaya değil hastalığa odaklanıyoruz. Rahatsız olmak ve acımak serbest. Çünkü bir sonraki bölümde, hasta yakını olmanın hassas dünyasına girerken, bu rahatsızlığa ve merhamete ihtiyacımız olacak. Plan bu. Ama pratikte, sinemasal açıdan tatmin edici bir arka plandan yoksun, bazı sarsıcı anlara tanık oluyoruz “Nergis Hanım” boyunca.

İzlerken, sürekli olarak kendimizi, vicdanımızı sorgulamak zorunda bırakıyoruz. Sinemasal açıdan tatmin olmadığımız için, bunun sorgu odasına kapatılmaktan bir farkı yok gibi geliyor. “Nergis Hanım” alıyor, ama

karşılığını vermiyor.

Hepsi bu da değil. Şarkan, filmini tek mekanda çekerek, izleyiciyi biraz daha zorlamanın peşinde. Bu lanet hastalığın kurbanına dayattığı bilinçsiz yalnızlığın ve kısıtlanmışlığın tadına bakalım diye. Ama seyirciyi bu girdabın ortasına atıp kaçmak, kaçak güreşmek gibi sanki.

Gerçekçilikle etkilemekle, basitçe gerçeğe tanık etmeyi birbirine karıştırmamak gerekiyor. Filmin, malum olanı görünür kılmak dışında başka bir kozu yok. Ama malum olan her zaman izlenebilir olan değil.

Filmin inandırıcılık sorunu yaşanamaması kayda değer.

Yönetmenin sarsmak dışında başka kaygıları da olmalıydı.

**İZLERKEN, SÜREKLİ
OLARAK KENDİMİZİ,
VICDANIMIZI
SORGULAMAK
ZORUNDA
BIRAKILIYORUZ.
SORGU ODASINA
KAPATILMAKTAN BİR
FARKI YOK GİBİ.**

SABİT KANCA 2

★
YÖNETMEN Alper Mestçi
OYUNCULAR İsmail Baki Tuncer,
Turabi Çamkıran, İrfan Aslanhan,
Volkan Kantoğlu
YAPIM 2014 Türkiye
SÜRE 94 dk.
DAĞITIM Pinema
(Muhteşem Film)

**"SABİT KANCA 2", ALEV
ALATLI'NIN DEYİMİYLE HIZLA
'PAÇOZLAŞAN' TÜRKİYE'NİN
YENİ 'KOMEDİ SİNEMASI'
ÖRNEĞİ DİYE BİLİRİZ.**

DEME Kİ ÇİLEMİZ DAHA DOLMAMIŞ! GEÇEN YILIN EN ŞUURSUZ, KABA-SABA, CİNSİYETÇİ, HOMOFOBİK VE 'UTANÇ VERİCİ' filmi, kaldığı yerden devam ediyor. Sindirmeden ezberlediği bilgilerle Google'la yarışır hale gelen, TV'deki bir yarışmaya katılıp tüm soruları cevaplayan ama bunu yaparken de durmadan cinsel organlardan bahseden, bol bol küfreden Sabit Kanca, ikinci filmde farklı bir hikayeye karşımızda.

Açılışta, 'eyvah' dedirten yarışma formatını rüya sahnesine bağlayan film, neyse ki Kanca'nın yaşlı ev sahibi Rifat Amca'yla yola devam ediyor. TV'de gördüğü 'gergedan boynuzu'ndan üretilmiş haplardan içen Rifat bey "Karı isterem!" diye tutturunca, bir Rus kadını (!) bulup getiriyor Sabit Kanca ve yaveri... Fakat Rifat Amca daimi ereksiyon olmuş halde gezdiğinden, evlenmek istiyor. Sabit de, TV'de evlilik programlarından birinde gördüğü Rencide'yi ona ayarlamak istiyor.

Sabit Kanca'nın, yani İsmail Baki Tuncer'in aynı zamanda Rencide'yi de canlandırdığı film, ilkel sinema dili bir yana, çocukların zekasına dahi

hakaret sayılacak 'şaklabanlıklar'la ilerliyor. Kaldı ki tamamen bel altı (ve gerçekten utanç verici) berbat esprilerle dolu filmin çocuklardan kesinlikle uzak tutulması gerek.

Sıkça erkek erkeğe ilişkinin ima edilip, akabinde bununla alay edildiği, Rencide'nin gözlerini şaşı yapıp bağarmaktan başka bir şey bilmediği, Survivor yarışmasındaki Turabi Çamkıran'ın da 'popüler sima' kontenjanından hikayeye eklemeli olduğu film, Alev Alatlı'nın deyimiyle hızla 'paçozlaşan' Türkiye'nin yeni 'komedi sineması' sanırız.

Bu arada TV'deki 'bip'lemelerin, 'Cumhuriyet erkekleri'ne yapılan göndermelerin ve final jeneriğinde Rencide'nin ağzından dökülen "Sabit Kanca'nın g.tünün kılıyım, hüloğğğ" sözlerinin neye hizmet ettiğini anlayan varsa beri gelsin.

Gışede hüsrana uğrarsa, 3. filmin çekilmeme ihtimali.

İlk filmi yaklaşık 300 bin seyircinin izlediğini biliyor olmak!

DELİSİN! DELİSİN!

YÖNETMEN Tolga Baş

UYUNCULAR Çetin Altay,

Turgut Tunçalp, Ender Gülçiçek,

Ferzan Hekimoğlu, Ufuk Karali

YAPIM 2014 Türkiye

SÜRE 105 dk.

DAĞITIM Cine Film

(Artist Film Yapım)

**TÜM TİPLEMELERİN
ABARTILIP KABARTILDIĞI
YAPIMDA, KARAKTERLERİN
BAĞIRA BAĞIRA KONUŞMASI
BİR HAYLI YORUCU.**

AKIL HASTANESİ VE DELİLER SÖZ KONUSU OLDUĞUNDA HEMEN AKLA MILOS FORMAN'IN 1975 YAPIMI UNUTULMAZ KLASİĞİ "Guguk Kuşu" (One Flew Over The Cuckoo's Nest) gelir. McMurphy'nin (Jack Nicholson) hastanedeki diğer hastalarla kurduğu diyalog, kendi başına buyruk halleri ve özgürlüğe olan düşkünlüğü öyle çarpıcı anlara dönüşür ki, biz de o deliler korosunun bir parçası oluruz.

Bir başka örnek de bizde var. Kartal Tibet'in yönettiği, Kemal Sunal ve Yavuzer Çetinkaya'nın başrollerde yer aldıkları 1986 yapımı "Deli Deli Küpeli", yine hastaneden kaçan deliler vakasıdır. Film kaçıkları hastaneden bir ilçeye sığınan ve orada kaymakam sanılan bir adam ve yardımcısının komik hikayesidir. Alışlagelmiş Kemal Sunal filmleri gibi yine kendi içinde sistem eleştirisi yapar ve kendince muktedirlere kafa tutar. Fakat karşımızdaki filmin hiçbir derdi tasası yok. Birbirini sürekli tokatlayan ve aşağılayan delilerin, hayatla hiçbir bağı yok. Bir gün aralarına katılan başka bir delinin verdiği akılla hastaneden kaçarlarsa ve sadece kaçarlarsa. Aralarına katılan

güzel uyuşturucu satıcısına âşık olan deliler, tanımadıkları dünyada fütursuzca yol alırlar. Bu yüzden hiçbir şey söylemeden geçip gider film. Tüm tiplerin abartılıp kabartıldığı ve durumların komediden ziyade trajediye dönüştüğü yapımda, karakterlerin bağıra bağıra konuşması bir hayli yorucu.

Son zamanlarda canlandırdığı Karadenizli tiplerleriyle dikkat çeken ve bu yüzden adına film yapılan Çetin Altay da maalesef durumu kurtaramıyor. Bu yüzden kendi oyunculuk profilini zenginleştiremiyor. Ama Turgut Tunçalp'in canlandırdığı diğer delinin delirdiği haller filmi bir miktar eğlenceli kılabilir.

Eğer film boyunca akıl sağlığınızı koruyabilirsiniz, çıkışta bir madalya beklemek hakkınız.

Pascal Nouma'nın kısa ama eğlenceli sahnesi.

Akıllara zarar kaçma sahnesi.

KAĞITTAN KAYIKLAR: SERHİLDAN

YÖNETMEN Murat Yaygın

UYUNCULAR Medya Örmek,

Kemal Ulusoy, Berfin Emektar,

Kazım Erme

YAPIM 2014 Türkiye

SÜRE 86 dk.

DAĞITIM SETEM Akademi

(Persona Film Prodüksiyon)

"KAĞITTAN KAYIKLAR"
ÇARE OLARAK DAĞI
GÖSTEREN KÜRT
FİLMLERİNİN AKSİNE
BARIŞIN DİLİNİ KULLANIYOR.

KÜRT SINEMASI SON DÖNEMDE DİL ÜZERİNDEN KAYDA DEĞER YAPIMLAR ORTAYA KOYDU. "İKİ DİL BİR BAVUL", "BABAMIN Sesi" ve "Annemin Şarkısı" gibi... Fotoğraf kökenli Murat Yaygın (Selim Evcı imzalı "Rüzgarlar"ın senaryosunda da onun imzası var) ilk sinema filminde aynı temaya odaklanıyor.

"Kağıttan Kayıklar" gerçek bir öyküden yola çıkıyor; ismini öldürülmüş bir PKK'lıdan alan Medya'nın hikayesine odaklanıyor. Kökeni bir Kürt kavmine dayanan, Medea efsanesinden de izler barındıran bu isim, aynı zamanda dilin evrensel olarak yaygınlaşmasını sağlayan medya kavramına da selam gönderiyor. Dolayısıyla filmin, dil yaşama efsanelerden teknolojiye, geniş bir pencereden bakmaya çalıştığını söylemek mümkün. Ancak bu çabanın verimli olduğunu söylemek ise iyimserlikten öte bir yaklaşım olur. Zira filmin belgesel ve kurmaca arasında gidip gelen stil sorunu kadar odak problemi, senaryo sıkıntısı ve toplamında ciddi bir sinema sorunu var.

13-14 yaşlarındaki Kürt kızının, iç barış

sağlanıncaya kadar Türkçe konuşmamaya yemin etmesi, bu kararını uygulamak için evinde derslik açarak çocuklara anadillerini öğretmesi gerçekten de ibretlik bir durum. Dil sorununa çocuklar açısından bakmak ve çocukların Kürt sorununun neresinde durduğunu göstermek filmin asıl hedefi. Medya'nın değişimiyle, masalları ellerinden alınan çocuklar, çocukluklarını unuturak mevcut duruma bir şekilde isyan ediyor. Diyarbakırlı genç Medya da sessiz gücün, şiddetsiz isyanın simgesi.

"Kağıttan Kayıklar" bu açıdan, çare olarak dağı gösteren Kürt filmlerinin aksine, tıpkı başkarakter gibi barış dilini kullanıyor. Lakin bir sinema dili olmadığı için hikayenin etkileyiciliği de, sahiciliği de, mesajı da yok olup gidiyor. Geride sadece, Medya Örmek kim acaba, internetten bir bakayım, merakı kalıyor.

Barış için barışçıl bir dil kullanması...

O dili, sinema diline oturtamaması...

ANNABELLE

AŞKIN HALLERİ

FURY

YA AŞKSA

	BİLGEHAN ARAS	OKAN ARPAÇ	TUNCA ARSLAN	BURAK GÖRAL	MURAT ÖZER	OLKAN ÖZYURT	BURÇİN S. YALÇIN
ANNABELLE	★★	★★★★		★★★★			★★★★
AŞKIN HALLERİ / THE DISAPPEARANCE OF ELEANOR RIGBY							★★
BİRLEŞEN GÖNÜLLER						★★	
DELİSİN! DELİSİN!	★						
FURY	★★★★	★★★★		★★	★★	★★★★	
KAĞITTAN KAYIKLAR: SERHİLDAN							
NERGİS HANIM		★		★★	★★	★★	★★★★
SABİT KANCA 2		★					
YA AŞKSA / WHAT IF	★★	★★★★		★★	★★		
BALIK		★★★★	★★★★	★★★★	★★	★★★★	
DRACULA: BAŞLANGIÇ / DRACULA UNTOLD	★★★★	★★★★		★★★★	★★		
EVİRİM / TRANSCENDENCE	★★	★★		★★		★★★★	
HAY WAY ZAMAN			★★★★				
İNCİR REÇELİ 2	★			★			
KAYIP KIZ / GONE GIRL		★★★★★		★★★★★	★★★★★		★★★★
KİKORİKİ: YENİLMEZ TAKIMI / SMESHARİK: NACHALO		★★					
ÖLÜMCÜL OYUN / GOOD PEOPLE	★★						
PEK YAKINDA	★★★★	★★★★		★★★★	★★★★	★★★★★	★★★★
PRENS / THE PRINCE				★			
SEÇİLMİŞ / THE GIVER	★★★★	★★★★		★★★★			★★★★
SİHİRLİ AY IŞIĞI / MAGIC IN THE MOONLIGHT		★★			★★		
ÜÇ, İKİ, BİR... KESTİK!	★						
WINX CLUB: OKYANUSUN GİZEMİ		★★					
YARGIÇ / THE JUDGE		★★★★			★★★★		★★★★
YÜKSEK RİSK / STARRUP							

SANSÜRÜ AŞTIK, SANSÜR TARTIŞMASINI AŞAMADIK!

1977'deki tarihi İstanbul-Ankara **'Sansüre Hayır'** yürüyüşü ve 1979'un Altın Portakal'ında üç filmin **sansürülenmek** istenmesi üzerine festivalin iptaline dek giden kolektif tavır alışlarıyla kıyaslanırsa, 2014'teki **sansür tartışmalarında** her açıdan kötü sınav verildiği söylenebilir.

ALTI PORTAKAL KAPSAMINDAKİ ANTALYA FİLM FORUM'UN KONUĞU ABBAS KIAROSTAMI'NİN 'USTALIK SINIFI'NDA YAPTIĞI KONUŞMANIN, FESTİVAL ÖNCESİNDEKİ SANSÜR TARTIŞMALARINA eklemlenmesi kaçınılmazdı. Doğrusu usta sinemacı, bazı arkadaşlarımızı 'hayal kırıklığına' uğratan, beni ise hiç şaşırtmayan şeyler söyledi bu konuda. Şaşırmadım çünkü dünyada sansürün 'en katı' biçimde uygulandığı iki ülkenin, yani İran ve Çin sinemasının temsilcilerinin bu konuda ne düşündüklerini, nasıl davrandıklarını, ne gibi tecrübeler biriktirdiklerini az çok biliyordum. Şurası çok net; yedinci sanatın özünü yansıtan filmler üreten, yaklaşık 20 yıldır uluslararası festivallerdeki başarı kürsüsünün gediklisi haline gelen İranlı ve Çinli sinemacılar, sansüre çok fazla aldırılmazlar, asla bir bahane olarak kullanmazlar, Batılılardan gelen 'otosansür' eleştirilerini falan da hiç takmazlar.

Konuşmasında "Ben filmi makaslanıp bölünüp bazı yerleri çıkarılıp sonra bunun edebiyatını yaparak ünlenen yönetmenlerden değilim. Yönetmenler zeki ve akıllı olmalı ki sansür varsa en güzel şekilde aşabilsinler. Bizim ülkemizde en kötü filmleri yapan yönetmenler, sırf iktidar karşıtı kelimeleri kullanarak en iyi filmleri yaptıklarını söylediler. Ama bu filmler İran sinemasına en kötü etkiyi yapan filmler oldu" diyen Kiarostami'nin sözleri aklıma doğrudan Godard'ı ve onun 'politik film'- 'politik yöntemle yapılan film' ayrımını getirdi. 'Politik filmler', slogan atar ve çoğu zaman da kaba politika yapmaya çalışır; 'politik yöntemli filmler' ise diyalektik ve tarihsel materyalizme başvurur, ideolojiyi ve politikayı içselleştirir, sanat yapar.

Bana sorarsanız aynı yöntem son

günlerin önemli tartışması 'sansüre karşı mücadele' için de geçerli. Kaldı ki hiç kimsenin 'sansüre karşı sıfır tolerans' göstermemekle suçlayamayacağı, 'otosansürcü' diyemeyeceği Kiarostami'nin dikkat çektiği noktanın yabancı değil. Bizde de aynen böyle olmadı mı? 1980'ler 90'lar boyunca pek çok beceriksiz yönetmen hep 'sansür bahanesi'nin ardına sığınmadı mı? Son tartışmada da benzer şeyler yaşamadık mı? Sinemacılarımızın 1977'deki tarihi İstanbul-Ankara 'Sansüre Hayır' yürüyüşü ve 1979'un Altın Portakal'ında üç filmin sansürülenmek istenmesi üzerine festivalin iptaline dek giden kolektif tavır alışlarıyla kıyaslanırsa, 2014'teki sansür tartışmalarında her açıdan kötü sınav verildiği, sözcüğün her anlamıyla 'politik' davranıldığı söylenebilir. Öyle ki sansürü aştık ama sansür tartışmalarını bir türlü aşamadık.

Ortada, fitili ilk kim ateşlemiş olursa olsun bir sansür girişimi vardı ve doğal olarak çok tepki çekti. Festival yönetimi, sorunun giderileceğini 'alttan alta' iletmekle birlikte krizi yönetemedi. 'Sektör'ün bileşenlerinden ya da örneğin kendilerini bir anda tartışmanın odağında bulan belgeselcilerden uzun süre ses çıkmadı. Sektörün 'sansüre karşı olmakla birlikte' her şeyden önce kendi çıkarını ve Altın Portakal'ın 'sağlığını' düşündüğü anlaşıldı. İlk örgütlü tepki SİYAD üyesi eleştirmenlerden geldi. 73 dernek üyesinin imzasıyla yapılan açıklamada Altın Portakal'ın 1979'dan sonra bir kez daha sansür utancı yaşamaması dilendi, sansürlenen belgeselin festival programına geri alınması talep edildi. Bu açıklama sansüre karşı net tavır içeriyor, kırmızı çizgiyi çekiyor, sorunun aşılması için dayanışma öneriyor ama festivale karşı da 'yıkıcı' bir tavır ve üslup sergilemiyordu.

Ardından festivalin yarışmalı bölümlerinde görev yapacak bazı jüri üyeleri istifalarını açıkladı, bazıları da söz konusu film üzerindeki engel kaldırılmadığı takdirde istifa edeceklerini duyurdu. Bu verimli basınç üzerine belgeselin tekrar programa alındığı açıklandı ama bence 'film' de orada koptu. Talep karşılanmış, net bir kazanım elde edilmişken festival yönetiminin açıkça özür dilemediği, gelecek yıllara ilişkin garanti verilmediği vb. gerekçelerle istifalar yaşandı. İki gün önce 'kahraman' muamelesi gören Reyhan Tuvi'nin otosansürcü ilan edilmesi gibi saçmalıklar gözlendi. Festivali boykot çağrıları geldi, aşırı ve biraz da fanteziye kaçan talepler sıralandı, sansürün geri püskürtüldüğü gerçeği gölgelendi. İşin ilginç, tüm bu 'politik' süreçte en uzlaşmaz tavırları alanlar AKP'nin A'sını bile telaffuz etmemeyi başardı! Süreçten Gezi Direnişi gibi bir sonucun çıkmayacağı da zaten buradan belliydi.

En kesin ve keskin askeri zaferlerin sonunda bile karşı tarafla masaya oturulur ve bir 'anlaşma' yapılır. Herhangi bir mücadeleden başarıyla çıkmanın göstergesi, karşı tarafa ille de özür ve aman diletme, diz çöktürme, alay etmek, sıfatlar takmak, adeta kafası kesilmiş hale getirmek değildir. Öte yandan en 'ileri' talepler, kimi zaman en 'geri' noktaya dönüşe yol açabilir. 'En sol', bir bakarsınız 'en sağ' oluvermiştir. "Yeryüzü Aşkın Yüzü Oluncaya Dek!" in, hakkındaki sansür uygulaması kaldırılmışken, bu kez de 'mahalle baskısı' sonucu festivalde gösterilememiş olması, yani sansürü aşp da sansür tartışmasını aşamaması işte bunun, en geri noktaya dönüşün kanıtıdır.

Haftaya görüşmek üzere. Sinema salonunu en son siz terk edin!

TUTKU

Faşizmin sanatla imtihanı her devirde karşımıza çıkabiliyor. İtalya'nın **Mussolini** faşizmiyle inlediği 1943 yılında, **Luchino Visconti** tarafından çevrilen “Tutku” (**Osessione**) da sansürden nasibini fazlasıyla almış bir klasik.

JAMES M. CAIN'İN ÜNLÜ ROMANI “POSTACI KAPİYİ İKİ DEFA ÇALAR”I (THE POSTMAN ALWAYS RINGS TWICE) DUYMAYAN YOKTUR SANIRIZ. BİRHASSA 1981 YAPIMI UYARLAMADA JACK NICHOLSON İLE JESSICA LANGE'İN mutfaktaki sevişme sahnesiyle sansasyon yaratan eser, ilk olarak Luchino Visconti tarafından 1943'te sinemaya aktarılır. Aylak aylak dolaşırken ıssız bir otobandaki mola yerine gelen Gino'nun (Massimo Girotti) başından geçenleri

izleriz. İstasyonun yaşlı sahibi Giuseppe (Juan De Landa), Gino'ya iş verirken, kısa sürede ihtiyarın genç ve güzel karısı Giovanna (Clara Calamai) ile aralarında ilişki başlar. Derken Gino ile Giovanna kafa kafaya verip, yaşlı kocayı öldürmeyi planlar. Lakin Giovanna'nın cinayetten sonraki planları başkadır.

Marksist dünya görüşünü tüm yapıtlarına ustalıkla yediren Visconti, bu

ilk 'solo' yönetmenlik denemesiyle meşhur 'Yeni Gerçekçilik' akımının da temellerini atar. Mussolini'nin faşizm propagandası yapmak amacıyla kurduğu Cinecitta stüdyoları harıl harıl 'beyaz telefonlu', sabun köpüğü filmler üretirken, “Tutku” seyircinin ve faşistlerin yüzünde tokat gibi patlar.

Yeni Gerçekçilik'in sonradan çevrilecek başat örnekleri gibi 'savaş'a ve sosyal yaralara el atmasa da, arka planda 'yoksulluğu' duyumsarız filmi izlerken... Üstü örtülü de olsa erotizm, bol entrika, şiddet ve romantizmin hakim olduğu film, 'gerçekçi' yönleriyle seyirciyi çarpar.

Aslında başta İspanya İç Savaşı'nda anti-faşistlerin yanında çarpıştıktan sonra ülkesine dönen ve dere tepe gezerek sosyalizm düşüncesini yaymaya çalışan biri olması düşünülen Gino karakteri sansürün hışmına uğrar ve bu bölümler tümenden ayıklanır.

Öte yandan polis ile ruhban sınıfın eleştirilmesi ahlaki açıdan sakıncalı bulunur. Mussolini filmin ülkede 'sınırlı' gösterime girmesine müsaade eder ancak yarıdan fazlası makaslanacaktır. Çok geçmeden alt metinde yine faşizm karşıtı bir şeyler bulunur ve muktedirler köpürerek filmin tüm kopyalarını imha eder. Neyse ki Visconti bir kopyayı saklamayı başarır.

Film 1976'ya dek ABD'de (ve bazı ülkelerde) de gösterilemez. Bunun sebebi ise yazar Cain'in yayıncılarının telif haklarından ötürü filme izin vermemesidir.

Sadibey.com

"Sinemacılık ve filmcilik yararına
bağımsız iletişim platformu"

BİR CİNAYET SIRRI

Woody Allen ile Diane Keaton'ın

karşılaştıkları cinayet vakası boyunca filmin itici gücü kadının merakı, adamın da bu merakı dizginleme çabası oluyor.

Woody Allen, çiftin uyumsuzluğunu da filmde bir **yan unsur** olarak işliyor. Her ikisi de diğerinin gözünün sık sık dışarıya kaydığına neredeyse emin. Haliyle,

aralarında kıskançlık da sıkça zuhur ediyor. Bu da “Bir Cinayet Sırri”nın

(Manhattan Murder Mystery, 1993)

mizahını besleyen bir unsura dönüşüyor.

Woody Allen'ın en iyilerinden...

WOODY ALLEN BİR POLİSİYE ÇEKSE ORTAYA NASIL BİR FİLM ÇIKARDI SORUSUNUN YANITI ÜSTADIN 1993'TE ÇEKTİĞİ “BİR CİNAYET SIRRI”NDA (MANHATTAN MURDER MYSTERY) SAKLIDIR. HER WOODY ALLEN FİLMİNDE OLDUĞU GİBİ BU FİLM DE KADIN-ERKEK İLİŞKİLERİNE DAİR HARİKA İZLEKLER BARINDIRIR AMA FİLMİN

özünde bir cinayetinş aydınlatılması vardır.

Ana kahramanlarımız Larry (Woody Allen) ve Carol (Diane Keaton) zıt kutuplardan mürekkep bir çift. Zıtlıkları henüz filmin başında su yüzüne çıkıyor: Bir buz hokeyi maçında tribünlerde gördüğümüz çiftimizin sohbetine kulak verelim:

LARRY: Hadi, hokeyi maçının sonuna kadar sıklımadan oturacağına söz vermiştim.

CAROL: Biliyorum tatlım, söz vermiştim.

LARRY: Ben de gelecek hafta Wagner operasında sıklımadan oturacağım.

CAROL: Biliyorum.

LARRY: Kulak tıkaçlarımı aldım bile.

CAROL: Evet, valla bu gözlerle hokeyi diskini görmene şaşıyorum.

Larry, Woody'nin her zamanki personası. Nevrotik ve şakacı. Sık sık kendisiyle dalga geçmekten hiç gocunmuyor. Karısı ise tersine; meraklı, maceracı bir tip. Zaten karşılaştıkları cinayet vakası boyunca

filmin itici gücü kadının merakı, adamın da bu merakı dizginleme çabası oluyor. Woody Allen, çiftin uyumsuzluğunu da filmde bir yan unsur olarak işliyor. Her ikisi de diğerinin gözünün sık sık dışarıya kaydığına neredeyse emin. Haliyle, aralarında kıskançlık da sıkça zuhur ediyor. Bu da filmin mizahını besleyen bir unsura dönüşüyor. Öyküye dönersek...

Larry ve Carol'ın Manhattan'da yaşadıkları apartmanda sevimli bir yaşlı çift var: Paul ve Lillian... Hatta Larry ve Carol onlara bir gece misafirlğe de gidiyorlar. Fakat ertesi gün asansörden çıkıp dairelerine girecekken Lillian'ın ölü bulunduğu haberiyle sarsılıyorlar. Polise 'doğal' bir ölüm gibi görünse de Carol işin içinde bir bit yeniği olduğundan şüpheleniyor. Paul'ün kimi söz ve hareketleri bu şüpheleri iyiden iyiye artırırken, Larry karısı Carol'ın 'soruşturması'na ürkekçe yaklaşıyor. Hatta Carol'ın kendince dedektifçilik oynaması Larry'nin dengesini altüst ediyor. Carol'ın Paul'ün evine gizlice girdiğini, eşyalarını karıştırdığını öğrenince aklı çıkacak gibi oluyor. Hatta bir ara dayanamayıp karısına “Menopozuna da biraz çılgınlık bırak” diyor. Karısı olayı destikçe o da karısının eteğine tutunup vakaya dahil oluyor. Hal böyle olunca, kendi deyimiyle ‘adrenalin kulaklarından fişkırıyor’.

Beri yandan, Carol komşusunun ölümünün ardındaki giz perdesini kaldırmaya kararlı. Kocasının kayıtsızlığını ise hiç anlamıyor. “Bu

olaydan nasıl etkilenmiyorsun anlayamıyorum” diyor. “Yani, kapı komşumuz bir katil olabilir Larry!” Larry’nin yanıtı ise kendisine yakışacak cinsten: “New York’ta her cinsten insan var. Ben alıştım!”

Filme Woody Allen’in personasından kaynaklanan komedi unsuru hayli baskın olsa da, senaryoda cinayet vakası hiç ihmal edilmiyor. Woody Allen’in Marshall Brickman’la işbirliğine giderek kaleme aldığı senaryodaki polisiye muamma hayli sürükleyici. Carol kocasının tüm engellemelerine karşın ipucu üstüne ipucu topluyor. Fakat bu kadar heyecan Larry için fazla. İşlerin artık çığırından çıktığı bir sırada “Klostrofobi ve bir ceset... İşte bir nevrotiğin tombala yaptığı an!” diyor.

Filme Carlo Di Palma’nın görüntü yönetimi izleyicide çok ilginç bir tat bırakır. Filmin tüm görsel yapısı sanki izleyiciyi de bu tuhaf cinayet soruşturmasının bir parçası haline getirecek şekilde inşa edilmiştir. Kamera hep omuzda, Larry ve Carol’ı takip etmektedir. Larry’nin endişeleri, Carol’ın tedirginliği kameranın omuzda sallandığı anlarda karşılığını bulur. Hatta çiftin dışarıda bir çeşmenin yanında tartıştıkları sahnede kahramanlarımız ile kameranın arasına bir süreliğine çeşme girer; bir süre onları göremeyiz. İzleyici de olan bitene nasıl yaklaşacağını bilemez halde bu heyecanın öznesine dönüştürülmüştür.

Tabii bir Woody Allen filminden söz edip de oyuncularını görmezden gelmek olmaz. Üstadın kendisiyle Diane Keaton’ın uyumları sanki 16 yıl öncesinin “Annie Hall”unun setinde bıraktıkları yerden devam ediyor. Yanlarında Alan Alda, Anjelica Huston gibi başka usta isimler harika birer ‘tamamlayıcı parça’ işlevi görüyorlar. Şüpheli komşuda Jerry Adler de izleyiciye ‘yaptı mı, yapmadı mı’ gelgitleri yaşatmayı başarıyor. Zach Braff ise Larry ve Carol’ın tek oğulları olarak yegane sahnesinde “Benim burada ne işim var” dercesine takılıyor.

Woody Allen iki kıvrak hareketle iki önemli kara film klasiğine saygı duruşunda bulunur. İlki Alfred Hitchcock’un “Ölüm Korkusu”dur (Vertigo). Filmin ortalarında bir yerde Carol, ölmüş olan Lillian’ı bir belediye otobüsünde gördüğünü sanır ve bu olayla öykü keskin bir viraj alır. İkincisi ise Orson Welles’in “Şanghaylı Kadın”ıdır (The Lady From Shanghai). Woody Allen filmin finalini bu filmin oynadığı bir sinemada yapar. Üstelik “Bir Cinayet Sırrı”nın final anları “Şanghaylı Kadın”ın final anlarıyla neredeyse tıpatıp aynıdır: Çoklu aynaların ortasında silahlar konuşacaktır. Hatta karakterler “Şanghaylı Kadın”daki diyalogları birebir tekrar ederler. Bunun üzerine Larry dayanamaz ve espriyi patlatır: “Bundan sonra asla hayat sanatı taklit etmez demeyeceğim!”

EV

Nobuhiko Obayashi'nin 1977 yapımı filmi “Ev” (**Hausu**), yaz tatilini tuhaf bir evde geçirmeye giden genç kadınların öyküsünü anlatıyor. İlk cümledeki **sıradanlığa bakmayın**; “Ev”, az önce edindiğiniz hiçbir beklentiye cevap vermeyecek. Sadece daha önce hiç edinmediğiniz türden bir tecrübe yaşatacak ve büyük bir ihtimalle sizi şoke edecek. Bir yönetmenin **asla örnek almayacağı** türden bir film izlemek isterseniz “Ev”i gözden kaçırmayın.

ÇEKİNGEN, DOKTOR, SALAK, HUYSUZ, MUTLU, UYKULU, MERAKLI... BUNLAR GRIMM KARDEŞLER’İN 1812’DE DERLEYİP BASTIKLARI MEŞHUR HALK MASALI “PAMUK PRENSES VE YEDİ CÜCELER”DEKİ CÜCELERİN İSİMLERİ... HER BİRİ AYRI BİR KARAKTER ÖZELLİĞİ BASKIN GELECEK ŞEKİLDE DONATILMIŞ VE ERKEKLİK MEFHUMUNUN YEDİ farklı kılıfını sembolize eden bireylerdir. Savunmasız bir prensesi ormanın derinliklerinde bulur, sahiplenir ve ona yeni bir yaşam bahşederler. Ta ki bir gün, kötü kraliçe zehirli elmasıyla çıkıp gelene dek. Nobuhiko Obayashi’nin “Ev”i de ‘kelimesi kelimesine’ bir Pamuk Prenses uyarlaması yapma amacı gütmüyor aslında; ancak hem karakterlerini hem de anlattığı hikayenin gelişimini önceleyen senaryo unsurları hızlıca bu masalı işaret ediyor.

Örneğin, Masal Edebiyatı’nın sıklıkla kullandığı ‘7’ sayısı, yaz tatilini “Ev”de geçirmeye giden genç kadınların sayısına eşit. Ayrıca bu yedi karakterden her birinin öne çıkan bir karakteristiği var. ‘Prof’, ismiyle müsemma çok akıllı bir genç kadın. ‘Sweet’ herkese karşı ‘iyi’. ‘Mac’ ise yemek yemekten çok hoşlanıyor. Dolayısıyla “Pamuk Prenses Ve Yedi Cüceler”de yedi erkeğe dağıtılan karakter özellikleri “Ev”de genç kadınlara dağıtılıyor.

Bu kez ortada tek bir prenses yok; bir açıdan her biri ayrı ayrı prenses olan yedi genç kadın var. “Ev”, tam bu noktada “Happily ever

after”a (Ve sonsuza dek mutlu yaşadılar) doğru yol alan mevrubahis masaldan kendini soyutlayarak ‘Perili Ev’ mitiyle bir araya geliyor ve yeni kimliğine kavuşuyor.

Yedi genç kadın, sıradan bir insanın emekliliğini geçirmek isteyeceği türden bir eve geliyorlar. Bu evin her santimetrekaresi o kadar bayağı bir şekilde dekore edilmiş ki, izleyeni ‘tedirgin etme’ mekanizmasını tetikleyecek olan grotesklik tam olarak buradan peyda oluyor. Evin sınırları içerisindeki her obje, seslendirerek anlatmıyor olsa da tuhaf mı tuhaf, ucu açık bir hikayeye işaret ediyor. Obayashi’nin kurmak üzere olduğu ‘çağdışı’ hikaye anlatım yapısına bütün elementleriyle destek veren yapım tasarımı, henüz ilk aşamadan kültürlük mertebesi müjdeliyor. Yönetmenin bu ucubelik sarmalından ‘faydalanma’ biçimi ise filmin bu makamdaki varlığını net bir şekilde perçinliyor.

“Ev”i izlediği tarihe kadar türle sıkça hemhal olan bir seyirci elbette ki ilk anda şunu düşünecektir: Bu kadınlar, -tıpkı herhangi bir teen-slasher filminde olduğu gibi- teker teker öbür dünyaya gönderilecekler. Bu görüş bir yanlış iltiva etmiyor. Zira bir büyük kıyım yaşanacağı doğru. Ancak kıyımın muktediri, evin bizzat kendisi olduğu için konvansiyonel yapı yerle yeksan halde. Kocaman bir ev, kendisini

ziyaret eden genç kadınları 'yemek' istiyor. Bir karpuzun bile korkunç bir cinayet nesnesi olabileceği bir ortamda, ne izleyicinin ne kurbanların ne de yönetmenin mantıklı bir nedensellik ilişkisi kurması mümkün.

Dolayısıyla "Ev"de hiçbir neden-sonuç ilişkisi kuramayacağımız ve en çok da işin bu tarafından keyif alacağımız bir olaylar silsilesine şahit oluyoruz. 'Perili Ev' filmlerinin bugününde ağır bir 'geçmiş' duygusu ve dram türünün tohumları yatarken Obayashi'nin 1977 senesinde 'korku'yu türsel ve matematiksel değil duygusal olarak komediye yansıtmayı gerçekten zamanının çok ötesinde bir yaklaşım.

Tek bir filmi izlerken aynı anda Samuel Fuller, Mario Bava, Walt Disney, Luis Bunuel, Salvador Dalí, Robert Wiene, F. W. Murnau, Edward Munch, David Lynch, Grimm Kardeşler ve sanatın farklı alanlarından ve dönemlerinden pek çok farklı ismi anımsamak çok tazeleyici ve üzerine düşünülmesi gereken bir his.

Obayashi'nin "Ev"i bütün bu referansları bilinçli bir şekilde sırtına yüklemiyor belki; ancak çok farkındalıklı olarak yaptığı bir şey var: Dışavurumcu Sinema. Zaten bunca sanatçıyı bir paket halinde hatırlayabilmesinin temelinde de bu yatıyor. Öte yandan, Alman Ekspresyonizmine Japon estetiğini ekleyen ve gerçek oyuncularla

çekilmiş anime bir korku filmi tadı yakalayan "Ev", her dönemden ve her sanat dalından beslendiği için andırdığı onlarca isme rağmen hiçbirine tam anlamıyla benzemiyor. Yönetmenin -bir övgü olarak- şuursuzluğu işin bu yönündeki başlıca etken. "Ev" o kadar 'şuursuz' bir film ki, sinema tarihinde bir akrabasını bulmak bir hayli zor olsa gerek. Ancak "Ev"i asıl eşsiz kılan bu şuursuzluğu yine şuursuz bir avantaja çevirmesi.

Geleneksel sinema anlayışıyla 'yüzüne bile bakılmayacak' hale gelen film, izleyenini farklı bir yerde konumlanmaya zorluyor. Hatta akıllara durgunluk veren yaratıcılığıyla bunu adeta dikte ediyor. Filmin bir açıdan 'berbat' diğer açıdan 'muazzam' ama ortak görüşle baş döndürücü görsel yapısı hafızalarınızda kalıcı tahribat yaratabilecek türden.

"Ev", tam anlamıyla bir antika. Modası geçmiş (hatta belki de hiç moda olmamış) ancak an itibarıyla bulunduğumuz yerde çok değerli ve nadide. İzlemek için ise birçok sebep var. Örneğin, bir yönetmenin asla örnek almayacağı türden bir film izlemek isterseniz "Ev"i gözden kaçırmayın. Ya da şuursuzluk ve cesaret bir araya gelince ne gibi sonuçlar ortaya çıkacağını merak ediyorsanız "Ev"i gözden kaçırmayın. Hatta sebepleri boş verin, siz en iyisi "Ev"i gözden kaçırmayın.

YÜKSEK RİSK

★★★★★
ORJİNAL ADI Starred Up
YÖNETMEN David MacKenzie
OYUNCULAR Jack O'Connell,
Ben Mendelsohn, Rupert Friend,
David Avery, Sam Spruell
YAPIM/SÜRE 2013 İngiltere, 101 dk.
GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD İng.
ŞİRKET Bir Film

DAVID MACKENZIE'NİN
ALİŞİLDIK HAPİSHANE
DRAMASI
DİNAMİKLERİNE SIRT
ÇEVİRDİĞİ AGRESİF FİLMİ...

İNGİLİZ GENÇLİK DİZİSİ "SKINS"İ İZLEYENLERİN HER BİRİNİN 'STAR OLMASI AN MESELESİ' GÖZÜYLE BAKTIĞI, ŞAHSEN "KAN GÖLÜ"NÜN (Eden Lake) psikopat taşrahıslı olarak tanıdığım Jack O'Connell'ın rüşünü ispat etme anına hoş geldiniz! Yönetmen David MacKenzie'nin alışıldık hapisane draması dinamiklerine sırt çevirip olabildiğine özgün bir iş çıkardığı "Yüksek Risk", oyuncu performanslarının birinci dereceden önem teşkil ettiği ancak bunun ardına saklanmayı tercih etmemiş agresif bir film.

Öfke kontrol probleminden muzdarip Eric'in filme adını veren 'yüksek riskli' kategorisinde sınıflandırıldığı yeni dört duvarındaki hikayesi bu. Hapishane içi güç savaşlarına ek olarak bir de aile içi hesaplaşma bekliyor Eric'i. Zira babası da aynı yerde cezasını çekiyor. Eric'in karşılaştığı problemlere olan tepkilerinden çok kendi yarattığı problemlerin getirileriyle diken üstünde duruyor; kendisi tam bir şiddet timsali olmasına rağmen kendimizi onun yanında buluyoruz.

"Yüksek Risk", klasik baba-oğul meseleleri ve buna katabileceği ağır dramatik yapıyla kendini tıkamayıp Eric'in patlamaya hazır ruh halinin

nedenlerini anlamamızı istiyor. Babasının hapisane sistemindeki Eric kaynaklı olası bozulmaları kontrol edebilmek için onu pasifize etme çabası neticesinde dahil olunan rehabilitasyon grubu içi ilişkiler de filmin bol katmanlı yapısını zenginleştiriyor.

Grubun başında bulunan görevli Oliver'ın bu mesleği seçmesindeki kişisel argümanları ilk etapta hem biz hem Eric için yeteri kadar inandırıcı olmasa da iki karakter arasında çizilen paralellikler hayattaki seçimlerin bizleri nereye götürebileceği konusunda ipuçları veriyor. Oliver'ın ve diğer tüm grup üyelerinin filmin ilerleyişi esnasında en az Eric ve babası kadar kilit roller üstlendiğini görmek keyfimizi bir kat daha arttırıyor.

Hapishane draması sevmeyenleri bile içine çekebilecek karakterler barındırıyor.

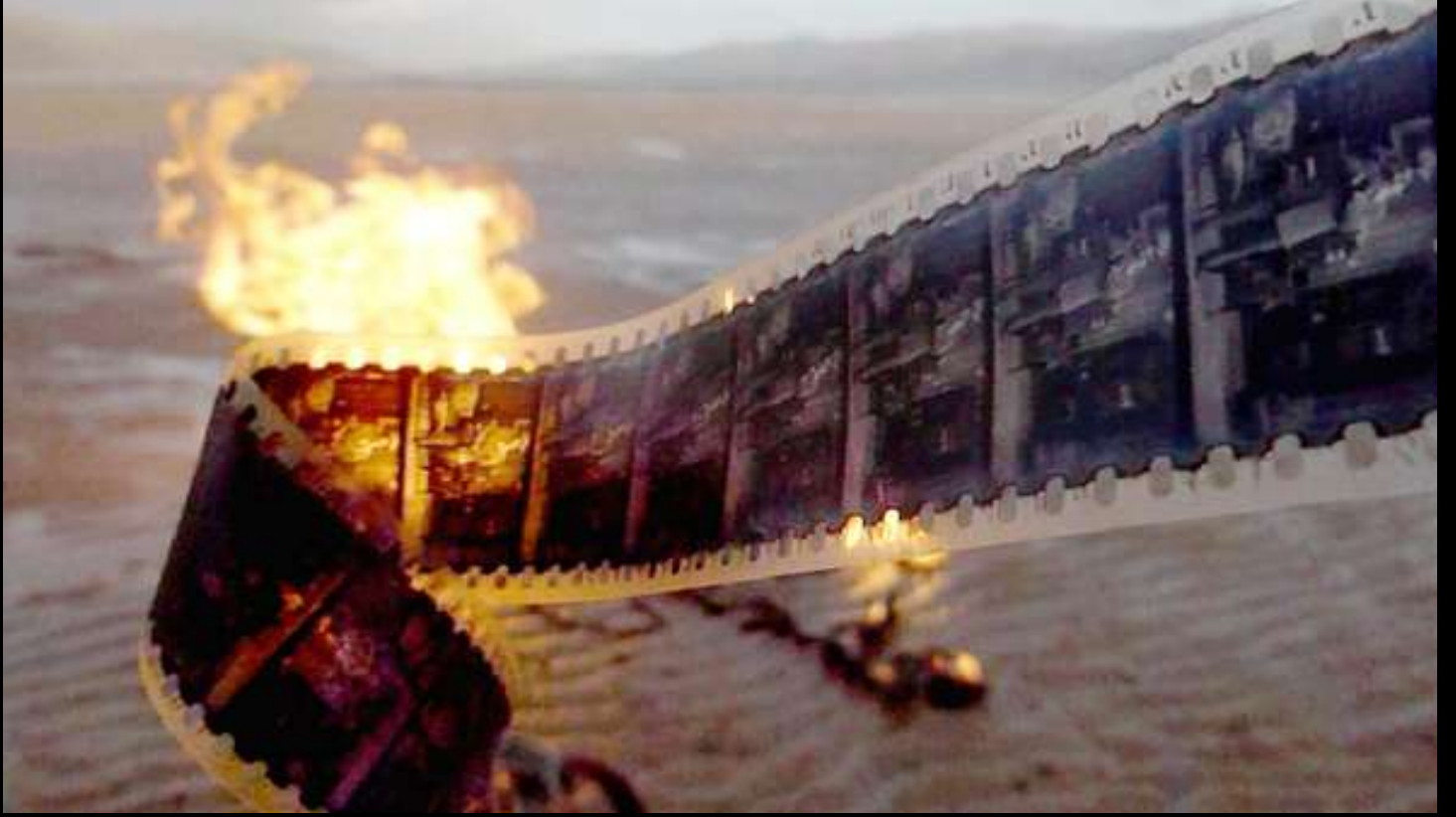

'Nefret edeceğimiz bazı karakterlerin cezasını çektiğini görmek isteği' gibi doyumlar arıyorsanız size göre değil.

SINEMAMUZIK.COM

“Bir tıkla gerçek habere ulaş”

THE FILM THAT BUYS THE CINEMA

Söz konusu proje Bristol'daki **Cube Cinema**'yı kurtarmak için bir araya gelen 70 sanatçının birer dakikalık kısa filmlerinden oluşuyor. Proje sinemanın devamı için hedeflenen bütçeye ulaşmış; **"The Film That Buys The Cinema"** adının hakkını veriyor ve bir sinema satın alıyor.

YÖNETMEN 70 Farklı Yönetmen
YAPIM 2014 İngiltere
SÜRE 77 dk.

UZUN METRAJIN DIŞINDA KALAN, SÜRESİ 60 DAKIKANIN ALTINDAKİ HER ÇALIŞMA BU SAYFADA KENDİNE YER BULABİLİYOR' DEMİŞTİK geçen hafta ve şimdi yetmiş yedi dakikalık uzun bir projeye karşınızdayız. Çelişkiler şüphesiz ki kaçınılmazdır hayatta ama bu defa biraz farklı, kuralın dışına çıkmış sayılmayız.

Söz konusu proje Bristol'da bulunan Cube Cinema'yı kurtarmak için bir araya gelen 70 sanatçının birer dakikalık kısa filmlerinden oluşuyor. Proje sinema salonunun bağımsız ellerde yaşamaya devam etmesi için hedeflenen bütçeye fazlasıyla ulaşmış; "The Film That Buys The Cinema" adının hakkını vererek bir sinema satın almayı başarmış yani.

Yetmiş sanatçı arasında kimler yok ki? Yerimiz dar ama birazını hatırlatalım: Jem Cohen, belgeselci Mark Cousins (sakallı filmi çok eğlenceli), "Decasia"nın yönetmeni Bill Morrison, son dönemin heyecan verici isimlerinden Ben Rivers, ustaların ustası Nicolas Roeg,

"Berberian Ses Stüdyosu"nun (Berberian Sound Studio) yönetmeni Peter Strickland, İngiliz müziğinin dev ismi Portishead ve daha kimler kimler... Portishead bir konser anısını paylaşıyor kamaralar sayesinde.

Doğrusu ilginç ve yorucu bir deneyim. Arada görünmez olanlar oluyor, sonlara doğru dalgınlaşıyor izleyici. Ama filmlerin çoğu gündelik hayattan: Tersten bir sakal tıraşı, bir oyuncunun kellesinden izlediğiniz bir mahalle maçı ve onlarca ayrıntı.

Burada aslında medyum bizzat mesajın kendisi. Sanatçılar bir sinemayı kurtarmak için el ele veriyorlar, güçlerini ve sahnelerini birleştiriyorlar. Projenin amacı dışında bir parantez açmamak için zihinlerde, keyifli işlere ağırlık vermişler.

Benzer bir çabayı biz de Emek için yürüyerek gerçekleştirdik; değişeceğini bilsek para da toplardık. Ama memlekette muktedirin tekerine çomak sokmak hiç kolay olmuyor.

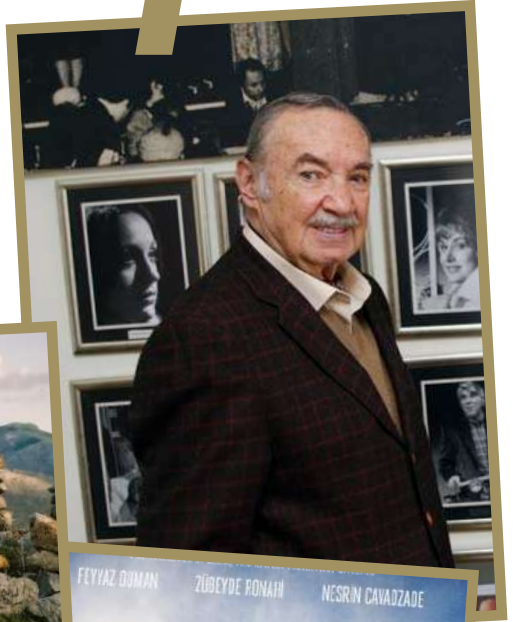
ACISIYLA,

TATLISIYLA,

EKŞİSİYLE

Ekşi Sinema
www.eksisinema.com

Nubar Terziyan
"Ne idim
ne oldum..."

1 - Büyük bir hayal kırıklığı

"Karanlıkta Uyananlar" gibi devrimci ve özgürlükçü bir işçi filmine imza atan, usta kabul ettiğimiz Ertem Göreç, 1990'lar sonrası için yapılan Türkiye sineması tanımlamasına kızıp "Türk sinemasına tecavüz ediliyor" deyip bastı küfrü... Bir ustaya yakıştı mı derseniz, yakışmadı tabii. Tam bir hayal kırıklığıydı... Lakin hayal kırıklığının bir başka yönü de Göreç gibi birinin bu tanımlamanın neden tercih edildiğini anlayamamasıydı?

2 - Küfürle mi tartışılmalı?

Türk sineması mı, yoksa Türkiye sineması mı? Bu tanımlamalar önemli bir tartışma konusu. Hem de aklı selim bir şekilde tartışmayı da hak edecek kadar önemli. İşin içinde sinema tarihi kadar yakın dönem politik ve kültürel Türkiye tarihi de var. Böylesi mühim bir meseleyi ele alırken baştan küfürle yola çıkılırsa bir adım atmak ne kadar mümkün? Mümkün değil tabii!

3 - Meselenin özü: Millilik mi, birliktelik mi?

Türk sinemasındaki 'millilik' çağrışımı, Türkiye sinemasındaki 'bir aradalık, birliktelik' çağrışımı meselenin özünü teşkil ediyor. İşin aslı hayata nereden bakıyorsanız bu tartışmaya da oradan dahil oluyorsunuz. Yoksa dil bilgisi açısından yapılan itirazlar bu noktada çok da önem arz etmiyor!

4 - Bir de Nubar Terziyan'a kulak verin

Tanımlamanın çağrımı bir yana Türk sinemasını ortaya koyan insanların zihinlerindeki milliyetçi damarın nasıl olduğunu öğrenmek isteyen varsa Nubar Terziyan'ın İletişim Yayınları'ndan çıkan "Ne İdim Ne Oldum" kitabını okumasını tavsiye ederiz. Acı gerçeklerle yüzleştirir insanı!

5 - Başlangıçta enjekte edilen milliyetçilik

Nubar Terziyan'ın anlattıkları yeterli gelmiyorsa ilk film meselesi eşelenebilir. İlk filmimiz kabul edilen "Ayastefanos'taki Rus Abidesinin Yıkılışı"nın neden Fuat Uzkınay'a çektirilmek istendiği incelenirse, karşımıza dönemin milliyetçilik hassasiyeti çıkar. Yani sinemamızın kabul edilen başlangıcında milliyetçilik damarı açılmıştır.

ROCK FM 94.5

7. CADDE

SİNEMA VE SOUNDTRACK DÜNYASINA KEYİFLİ BİR YOLCULUK

BİLGEHAN ARAS'LA **7. CADDE** HER ÇARŞAMBA 00.00 / 02.00 ARASI
94.5 ROCK FM'DE

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“ SEKS YAPMAK BRİÇ OYNAMAK GİBİDİR. EĞER İYİ BİR PARTNERİNİZ YOKSA,
İYİ BİR ELİNİZ OLSA İYİ OLUR! ”

Woody Allen